Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

5 юни 2014 година*

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Вътрешен енергиен пазар — Транспортиране на газ — Регламент (ЕО) № 715/2009 — Член 14, параграф 1 и член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) — Задължение за гарантиране на максимален капацитет — Виртуален капацитет за обратен пренос на газ — Допустимост“

По дело C-198/12

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на 26 април 2012 г. на основание член 258 ДФЕС,

Европейска комисия, за която се явяват K. Herrmann, C. Петрова, O. Beynet и T. Scharf, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Република България, за която се явяват Д. Драмбозова, Е. Петранова и Ю. Атанасов, в качеството на представители,

ответник,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състав, E. Juhász, A. Rosas, D. Šváby и C. Vajda (докладчик), съдии,

генерален адвокат: N. Jääskinen,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 септември 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 ноември 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: български.

Решение

1 С исковата си молба Европейската комисия моли Съда да установи, че като не предоставя услуги за виртуален пренос в обратна посока в полза на всички участници на пазара, Република България не изпълнява задълженията си по член 14, параграф 1 във връзка с член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент (ЕО) № 715/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно условията за достъп до газопреносни мрежи за природен газ и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1775/2005 (ОВ L 211, стр. 36).

Правна уредба

2 Процедурата за установяване на нарушение, която Комисията образува срещу Република България, първоначално е основана на член 4, параграф 1 и член 5, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 1775/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 28 септември 2005 година относно условия за достъп до газопреносни мрежи (ОВ L 289, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 12, том 2, стр. 201), който по време на досъдебната процедура е отменен с Регламент № 715/2009, считано от 3 март 2011 г. Тези разпоредби са заменени с член 14, параграф 1 и член 16, параграфи 1 и 2 от Регламент № 715/2009.

3 Член 1 от последния регламент е озаглавен „Предмет и приложно поле“ и заменя член 1 от Регламент № 1775/2005. Член 1, първа алинея, буква а) от Регламент № 715/2009 гласи:

„Настоящият регламент цели:

а) установява недискриминационни правила за условия за достъп до газопреносни системи, като се вземат предвид специалните характеристики на националните и регионалните пазари, с оглед обезпечаване на нормалното функциониране на вътрешния пазар на газ“.

4 Член 2 от Регламент № 715/2009 е озаглавен „Определения“. Член 2, параграф 1 от този регламент заменя член 2, параграф 1 от Регламент № 1775/2005 и гласи:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

1) „пренос“ означава транспортиране на природен газ по мрежа, съставена предимно от тръбопроводи с високо налягане, различна от добивна тръбопроводна мрежа и различна от частта от тръбопроводите с високо налягане, използвана предимно в контекста на местно разпределение на природен газ, с оглед на доставката му на клиенти, но невключващо самата доставка;

[…]

3) „капацитет“ означава максималният поток, изразен в нормални кубически метри за единица време или в енергийна единица за единица време, на който ползвателят на мрежата има право съгласно разпоредбите на договора за пренос;

[…]

5) „управление на претоварване“ означава управление на капацитетите за пренос на оператора на преносна система с оглед оптимално и максимално използване на техническия капацитет и навременно откриване на точки на бъдещо претоварване и насищане;

[…]

7) „заявка“ означава предварително докладване от ползвател на мрежата на оператора на преносна система относно действителния поток, който ползвателят на мрежата възнамерява да подаде към или да изтегли от системата;

[…]

9) „цялостност на системата“ означава всяка ситуация по отношение на преносна система, в това число необходимите съоръжения за пренос, в които налягането и качеството на природния газ се поддържа в рамките на минимални и максимални граници, установени от оператора на преносната система, така че преносът на природен газ да бъде гарантиран от техническа гледна точка;

[…]

18) „технически капацитет“ означава максималния гарантиран капацитет, който операторът на преносна система може да предложи на ползвателите на мрежата, като вземе под внимание целостността на системата и експлоатационните изисквания на преносната система;

[…]

20) „наличен капацитет“ означава онази част от техническия капацитет, която операторът на преносна система не е разпределил и е все още е налична за системата в дадения момент;

21) „договорно претоварване“ означава ситуация, при която нивото на търсене на гарантиран капацитет надхвърля техническия капацитет;

[…]

23) „физическо претоварване“ означава ситуация, при която нивото на търсене на реални доставки в определен момент надхвърля техническия капацитет“.

5 Член 14 от Регламент № 715/2009 е озаглавен „Услуги за достъп на трети страни по отношение на операторите на преносни системи“. Член 14, параграф 1 от този регламент заменя член 4, параграф 1 от Регламент № 1775/2005 и гласи:

„Операторите на преносни системи:

а) гарантират, че предлагат услуги на всички ползватели на мрежата на недискриминационна основа;

б) предоставят на трети страни услуги за достъп както за гарантирани доставки, така и за прекъсваеми доставки при условията на цената за прекъсваеми доставки на трети страни, като се отразява вероятността от прекъсване;

в) предлагат на ползвателите на мрежата както дългосрочни, така и краткосрочни услуги.

По отношение на първа алинея, буква а), когато оператор на преносна система предлага една и съща услуга на различни клиенти, той я предлага при равностойни договорни условия, или като използва хармонизирани договори за пренос или общ мрежов кодекс, одобрен от компетентния орган в съответствие с процедурата, предвидена в член 41 от Директива 2009/73/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ и за отмяна на Директива 2003/55/ЕО (ОВ L 211, стр. 94)]“.

6 Член 16 от Регламент № 715/2009 е озаглавен „Принципи на механизмите за разпределение на капацитет и на процедурите за управление на претоварването по отношение на операторите на преносни системи“. Член 16, параграфи 1 и 2 от този регламент заменя член 5, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1775/2005 и предвижда:

„1. Максималният капацитет във всички важни точки, посочени в член 18, параграф 3, се предоставя на всички участници на пазара, като се отчитат целостта на системата и ефикасната експлоатация на мрежата.

2. Оператор на преносна система прилага и публикува недискриминационни и прозрачни механизми за разпределение на капацитет, които:

а) подават подходящи икономически сигнали за ефикасното и максимално използване на техническия капацитет и улесняват инвестирането в нова инфраструктура и трансграничния обмен на природен газ;

б) са съвместими с пазарните механизми, включително спот пазари и борси, като същевременно са гъвкави и могат да се приспособяват към променящите се пазарни условия; и

в) са съвместими със системите за достъп до мрежите на държавите членки“.

Досъдебната процедура

7 На 26 юни 2009 г. Комисията изпраща на Република България официално уведомително писмо, в което твърди, че тази държава членка в частност не е изпълнила задълженията си по член 4, параграф 1 и член 5, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1775/2005, които са заменени с член 14, параграф 1 и член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 715/2009.

8 Тъй като не намира за задоволителен отговора, изпратен от Република България с писмо от 26 август 2009 г., на 28 юни 2010 г. Комисията ѝ изпраща мотивирано становище. Република България отговаря на мотивираното становище на 27 август 2010 г. и предоставя допълнителна информация на Комисията с няколко писма от 24 август 2011 г., 28 декември 2011 г. и 19 януари 2012 г.

9 Тъй като не е удовлетворена от отговора по мотивираното становище, Комисията предявява настоящия иск.

По иска

По допустимостта на иска

Доводи на страните

10 В самото начало Република България изтъква, че предявеният от Комисията иск е недопустим поради несъответствия между съображенията в мотивираното становище и в исковата молба.

11 Република България твърди, че в официалното уведомително писмо и в мотивираното становище многократно се споменава задължението за предоставяне на услуги по „пренос в обратна посока при режим на прекъсване на доставките“, което можело да визира единствено физическия пренос на газ в обратна посока. В мотивираното становище обаче Комисията

поддържала, че член 5, параграф 1 от Регламент № 1775/2005 налага задължение за осигуряване на физически капацитет за пренос на газ в двете посоки или, когато това не е технически възможно, физически капацитет за пренос в основната посока и виртуален капацитет за обратен пренос в другата посока.

12 Република България също така отбелязва, че в исковата си молба Комисията упоменава по-широко задължение за предоставяне на капацитет за обратен пренос, бил той физически или виртуален. В петитума на исковата молба обаче Комисията посочвала единствено предоставянето на услуги за виртуален обратен пренос.

13 Република България смята, че поради тези несъответствия не е имала възможност да установи в какво неизпълнение на задължения е обвинена, нито надлежно да изтъкне защитните си доводи срещу формулираните от Комисията твърдения за нарушение, и че съответно настоящият иск трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

14 Комисията изтъква, че мотивираното становище се отнася до услугите по обратен пренос на газ, както физически, така и виртуален, като предлагането на тези два вида услуги за пренос се разглежда като произтичащо от задължението на оператора на газопреносната система да предоставя на участниците на пазара максимален капацитет в мрежата си, което изрично било посочено в мотивираното становище. По същество Комисията неколкократно заявила, както в мотивираното становище, така и в официалното уведомително писмо, че виртуалният обратен пренос на газ осигурява спазването на изискванията на член 14, параграф 1 във връзка с член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 715/2009, в случай че системният оператор няма възможност да осъществява физически обратен пренос.

Съображения на Съда

15 Съгласно постоянната съдебна практика изпратеното от Комисията до съответната държава членка официално уведомително писмо, а впоследствие и мотивираното становище на Комисията, определят предмета на спора, който не може след това да бъде разширяван. Следователно мотивираното становище и искът трябва да се основават на едни и същи твърдения за нарушение (вж. по-специално решение Комисия/Германия, C-191/95, EU:C:1998:441, т. 55 и решение Комисия/Испания, C-67/12, EU:C:2014:5, т. 52).

16 Това изискване обаче не налага винаги да има пълно съвпадане на изложените твърдения за нарушение в официалното уведомително писмо, в разпоредителната част на мотивираното становище и в петитума на исковата молба, стига определеният в мотивираното становище предмет на спора да не е разширен или изменен, а напротив — само ограничен (вж. по-специално решение Комисия/Германия, EU:C:1998:441, т. 56 и решение Комисия/Испания, EU:C:2014:5, т. 53).

17 Следва обаче да се констатира, че в случая Комисията не е разширила предмета на спора, определен в официалното уведомително писмо и в мотивираното становище, а го е ограничила до задължението за предоставяне на услуги по виртуален обратен пренос. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 28 от заключението си, Комисията споменава наличието на задължение за предоставяне на виртуален капацитет за пренос в официалното уведомително писмо, в мотивираното становище и в исковата молба.

18 Предвид изложеното по-горе повдигнатото от Република България възражение за недопустимост следва да бъде отхвърлено.

По същността на спора

Доводи на страните

19 Комисията смята, че Република България не изпълнява задълженията си по член 14, параграф 1 във връзка с член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 715/2009, тъй като „Булгартрансгаз“ ЕАД, операторът на газопреносната система на територията на страната, не предлага виртуален капацитет за обратен пренос във всяка входна и изходна точка на системата, а именно в точката на свързване с румънската система в Негру Вода и в точката на свързване с гръцката система в Сидирокастро.

20 Видно от текста на исковата молба на Комисията, виртуалният капацитет на газопреносните мрежи се постига, като системният оператор прихваща едни с други заявките за пренос на газ в насрещни посоки. Този механизъм на „салдиране“ позволява успоредно с физическия капацитет за пренос да се предлага и „виртуален“ капацитет за пренос на газ, в смисъл че съответните количества газ не протичат физически по газопреносната мрежа.

21 На първо място, Комисията изтъква, че като не предлага услуги за виртуален обратен пренос във всички важни трансгранични точки на своята газопреносна система, Република България не изпълнява задължението си да предоставя на участниците на пазара максималния капацитет на мрежата си съгласно член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009 във връзка със задължението за предлагане на услуги на всички ползватели на мрежата на недискриминационна основа, установено в член 14, параграф 1, буква а) от този регламент, и във връзка със задължението да се предоставят на трети страни услуги за достъп както за гарантирани доставки, така и за прекъсваеми доставки, установено в член 14, параграф 1, буква б) от същия регламент.

22 Комисията отбелязва, че някои тръбопроводни системи предлагат капацитет за физически пренос на газ в двете посоки, така че ползвателите на мрежата имат достъп до услуги за физически обратен пренос. Тези системи имат двупосочен физически капацитет. Обратно, други тръбопроводни системи, например тези в Република България, дават възможност за физически пренос на газ само в една посока и съответно предлагат еднопосочен физически капацитет. В тази хипотеза обаче задължението за предоставяне на максималния капацитет на мрежата съгласно член 16, параграф 1 от посочения регламент предполагало задължение за предлагане на услуги по виртуален обратен пренос.

23 Всъщност според Комисията предлагането на виртуален капацитет за обратен пренос позволява да се увеличи капацитетът на мрежата. Така предоставянето на виртуален капацитет за обратен пренос не само компенсирало липсата на физически капацитет за обратен пренос по тръбопровода, но и увеличавало капацитета за пренос в основната посока, тъй като от заявките за пренос в основната посока се прихващали заявките за пренос в обратната посока.

24 Според Комисията тълкуването на член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009 в смисъл, че установява задължение за предоставяне на виртуален капацитет за обратен пренос в полза на участниците на пазара, намира подкрепа в член 14, параграф 1, буква б) от този регламент. В това отношение Комисията изтъква, че подобен виртуален капацитет трябва да се предлага в режим „прекъсване“ и че член 14, параграф 1, буква б) от посочения регламент задължава операторите на преносни системи да предлагат както гарантирани, така и прекъсваеми услуги.

25 На второ място, Комисията поддържа, че задължението за създаване на виртуален капацитет за обратен пренос произтича от изискването да се осигури „ефикасната експлоатация“ на мрежата, също закрепено в член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009. Този капацитет всъщност давал

възможност за увеличаване на предлагането на газопреносни услуги без допълнителни разходи, докато изграждането на физически капацитет за обратен пренос изисквало големи инвестиции в инфраструктура и консумация на горивен газ за извършването на този пренос.

26 На трето място, Комисията посочва, че задължението за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос произтича и от задължението за разпределяне на мрежовия капацитет според пазарните механизми съгласно член 16, параграф 2, буква б) от посочения регламент. В това отношение решението да се използва единствено наличният физически капацитет за пренос на тръбопроводите намалявало значително предлагането на газопреносни услуги в Европейския съюз, силно затруднявало ликвидната търговия между газоразпределителните центрове и създавало риск от възникване на големи ценови разлики вътре в Съюза.

27 На четвърто място, Комисията смята, че всяко тълкуване на Регламент № 715/2009 в смисъл, че не предвижда задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос, би било в противоречие с целите на този регламент, изложени в член 1, първа алинея от него. Всъщност предоставянето на такъв виртуален капацитет било необходима предпоставка както за развитието на ликвидни пазари на природен газ, така и за интегрирането на вътрешния пазар на природен газ.

28 Република България оспорва тълкуването на Комисията, че разпоредбите на посочения регламент предполагат задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос във всяка входна и изходна точка на нейната мрежа.

29 Първо, Република България отбелязва, че буквалното тълкуване на текста на член 14, параграф 1 и член 16, параграфи 1 и 2 от Регламента не позволява да се направи заключение за наличието на задължение за предоставяне на двупосочен капацитет по газовите мрежи.

30 Второ, Република България твърди, че тълкуването на Комисията е несъвместимо със системата на посочения регламент. Така даденото от Комисията тълкуване на понятието „максимален капацитет“ — в смисъл, че обхваща и виртуалния капацитет за пренос — се отклонявало от съдържащите се в член 2, параграф 1 от Регламента дефиниции на понятията „пренос“, „капацитет“, „управление на претоварване“, „заявка“, „технически капацитет“, „наличен капацитет“, „договорно претоварване“ и „физическо претоварване“, понятия, които до едно визирали физическия капацитет за пренос на газовата мрежа.

31 Трето, Република България поддържа, че историческото тълкуване на Регламент № 715/2009 налага същия извод. От една страна, нито в документите от подготвителните работи по приемането на Регламент № 1775/2005, нито в документите от подготвителните работи по приемането на Регламент № 715/2009 можело да се открият данни в подкрепа на тълкуването на Комисията, че е налице задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос.

32 От друга страна, Република България изтъква, че членове 6 и 7 от Регламент (ЕС) № 994/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно мерките за гарантиране на сигурността на доставките на газ и за отмяна на Директива 2004/67/ЕО на Съвета (ОВ L 295, стр. 1) задължават държавите членки да осигуряват физически двупосочен капацитет по всички трансгранични междусистемни връзки между държави членки възможно най-скоро и най-късно до 3 декември 2013 г. Следователно, ако законодателят на Съюза е имал волята да наложи подобно задължение с Регламент № 715/2009, това щяло да бъде посочено изрично, така както е направено с приемането на членове 6 и 7 от Регламент № 994/2010.

Съображения на Съда

33 В подкрепа на иска си Комисията поддържа, че член 14, параграф 1 и член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламента установяват задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос на газ. Следва да се провери дали тези разпоредби наистина установяват подобно задължение.

34 Налага се констатацията, че нито една от тези разпоредби не установява изрично задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос на газ.

35 Комисията обаче твърди, че такова задължение произтича имплицитно от посочените разпоредби. В това отношение следва да се припомни практиката на Съда, съгласно която, както отбелязва генералният адвокат в точка 46 от заключението си, не бива да се дава тълкуване, което въпреки ясния и точен текст на разпоредбите на съответния законодателен акт на Съюза, има за цел да поправи тези разпоредби и по този начин да разшири обхвата на произтичащите от тях задължения на държавите членки (вж. в този смисъл решение Комисия/Обединено кралство, C-582/08, EU:C:2010:429, т. 51).

36 На първо място, съгласно самия текст на член 14, параграф 1 от Регламент № 715/2009 операторите на преносни системи гарантират, че предлагат услуги на всички ползватели на мрежата на недискриминационна основа, че предлагат както краткосрочни, така и дългосрочни услуги и че предоставят на трети страни услуги за достъп както за гарантирани доставки, така и за прекъсваеми доставки.

37 От тази разпоредба обаче не би могло да се изведе задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос на газ. По-конкретно, както отбелязва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, произтичащото от тази разпоредба задължение за предоставяне както на гарантирани, така и на прекъсваеми услуги не означава, че операторите на преносни системи са длъжни да предлагат всички видове прекъсваеми услуги, и по-специално виртуален капацитет за обратен пренос. Освен това задължението за недопускане на дискриминация, установено в член 14, параграф 1, буква а) от посочения регламент, изисква от операторите не да предлагат нови услуги, а да не допускат дискриминация при предоставянето на вече предлаганите от тях услуги.

38 На второ място, член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009 гласи, че максималният капацитет във всички важни точки, посочени в член 18, параграф 3 от този регламент, се предоставя на всички участници на пазара, като се отчитат целостта на системата и ефикасната експлоатация на мрежата.

39 Във връзка с това понятието „капацитет“ е дефинирано в член 2, параграф 1, точка 3 от посочения регламент като „максимални[я] поток, изразен в нормални кубически метри за единица време или в енергийна единица за единица време, на който ползвателят на мрежата има право съгласно разпоредбите на договора за пренос“.

40 Понятието „пренос“ е дефинирано в член 2, параграф 1, точка 1 от същия регламент като „транспортиране на природен газ по мрежа, съставена предимно от тръбопроводи с високо налягане, различна от добивна тръбопроводна мрежа и различна от частта от тръбопроводите с високо налягане, използвана предимно в контекста на местно разпределение на природен газ, с оглед на доставката му на клиенти, но невключващо самата доставка“.

41 Предвид тези дефиниции понятието „капацитет“ по смисъла на член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009 обозначава физическия капацитет за пренос на газопреносните мрежи. Освен това нито една от разпоредбите на Регламент № 715/2009, в които е използван терминът „капацитет“, не дава основание да се приеме, че този термин би могъл да обхваща и виртуалните услуги за пренос.

42 Следователно, както поддържа Република България и както отбелязва генералният адвокат в точка 34 от заключението си, понятието „максимален капацитет“, съдържащо се в член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009, се отнася единствено до физическия капацитет за пренос на газопреносните мрежи и не обхваща евентуалния виртуален капацитет за пренос, предлаган от оператора на преносната система.

43 Това тълкуване не е в разрез със задължението, възложено на системните оператори с член 16, параграф 1 от посочения регламент, да „[отчитат] ефикасната експлоатация на мрежата“, когато предоставят на участниците на пазара максималния капацитет за пренос. Както отбелязва генералният адвокат в точка 41 от заключението си, това задължение в действителност смекчава, а не разширява задължението за предоставяне на максималния капацитет на мрежата.

44 В подкрепа на това тълкуване е и другото задължение, установено в член 16, параграф 1 от същия регламент — да се „отчит[а] целостта на системата“.

45 Понятието „цялостност на системата“ е дефинирано в член 2, параграф 1, точка 9 от Регламент № 715/2009 като „всяка ситуация по отношение на преносна система, в това число необходимите съоръжения за пренос, в които налягането и качеството на природния газ се поддържа в рамките на минимални и максимални граници, установени от оператора на преносната система, така че преносът на природен газ да бъде гарантиран от техническа гледна точка“.

46 Както обаче следва от точки 20 и 23 от настоящото решение, предлагането на виртуален капацитет за пренос на газ се постига чрез механизъм за прихващане на заявките за газ, който не предполага физическо използване на преносната мрежа и съответно не може да застраши целостта на системата по смисъла на тази разпоредба.

47 Следователно задължението да се „отчит[а] целостта на системата“, предвидено в член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009, също се отнася до физическия капацитет за пренос на газопреносните мрежи. Поради това въпросното задължение не изисква от оператора на преносната система да предлага виртуален капацитет за пренос.

48 От изложеното дотук следва, че член 16, параграф 1 от Регламента се отнася единствено до физическия капацитет за пренос на газопреносните мрежи, поради което от тази разпоредба не би могло да бъде изведено задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос на газ.

49 На трето място, съгласно член 16, параграф 2, буква б) от посочения регламент операторът на преносна система прилага и публикува недискриминационни и прозрачни механизми за разпределение на капацитет, които са съвместими с пазарните механизми, включително спот пазари и борси, като същевременно са гъвкави и могат да се приспособяват към променящите се пазарни условия.

50 В това отношение следва да се отбележи, че тази разпоредба регламентира механизмите за разпределяне на капацитета, който операторите на преносни системи предоставят на участниците на пазара съгласно член 16, параграф 1 от Регламент № 715/2009. Следователно член 16, параграф 2, буква б) от Регламента не бива да се тълкува като налагащ по-широко задължение за предоставяне на капацитет от задължението, установено в член 16, параграф 1 от

този регламент. След като обаче в точка 48 от настоящото решение бе установено, че член 16, параграф 1 от посочения регламент не задължава операторите на преносни системи да предоставят на участниците на пазара виртуален капацитет за обратен пренос на газ, член 16, параграф 2, буква б) не бива да се тълкува като предвиждащ такова задължение.

51 Това граматическо и систематично тълкуване на член 14, параграф 1 и член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 715/2009 намира потвърждение в документите от подготвителните работи по приемането на Регламенти № 1775/2005 и № 715/2009. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 42 от заключението си, нито в документите от подготвителните работи по приемането на Регламент № 1775/2005, нито в документите от подготвителните работи по приемането на Регламент № 715/2009 се споменава за наличието на задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос на газ. Оттук следва, че подобно задължение не би могло да бъде изведено нито от целите на Регламент № 1775/2005, нито от целите на Регламент № 715/2009.

52 От изложеното по-горе следва, че разпоредбите на член 14, параграф 1 и член 16, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 715/2009 не установяват задължение за предлагане на виртуален капацитет за обратен пренос на газ.

53 Следователно искът на Комисията трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

54 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Република България е направила искане за осъждането на Комисията, а последната е загубила делото, следва Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) Отхвърля иска.

2) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Подписи